

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Üzeyir Gündüz
**değirmenden
gelen haber**
Hikayeler

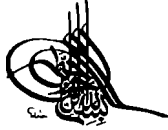
Kemal Bilgin
Slagelse

DEĞİRMENDEN GELEN HABER

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

AKÇAĞ YAYINLARI
Genel Yayın Nu: 47/6
ISBN 975-7568-21-X

Baskı Yılı: Ankara, 1989
Emel Matbaacılık Ltd Şti.

DEĞİRMENDEN GELEN HABER

-hikayeler-

ÜZEYİR GÜNDÜZ

AKÇAĞ BASIM YAYIM PAZARLAMA A.Ş.

Hükümet Cad. No. 8/C Ulus/ANKARA

Tel. 312 13 94 - 117 66 01 - 310 11 21 - 310 12 56

İÇİNDEKİLER

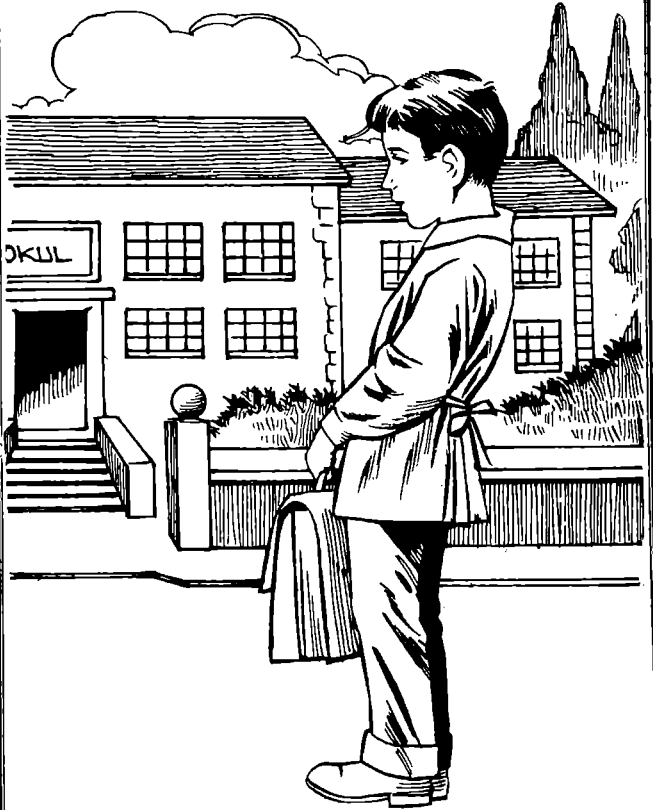
ÇİÇEK HIRSIZI

RASİM'İN RÜYASI

LANETLİ DÜĞÜN

DEĞİRMENDEN GELEN HABER

TAVUKÇU

ÇİÇEK HIRSIZI

Bücür Hüseyin, kısa boylu, tombul bir çocuktur. Yanakları al aldı. Olağanüstü zekasıyla herkesi hayrete düşürüyordu. Cin gibi akıllıydı. Henüz beş yaşında olmasına rağmen, mahallenin diğer çocuklarıyla boy ölçüşüyordu. Daha okula başlamadan, okuma yazmayı sökmüştü. Eline geçen kitap ve gazete başlıklarını tıklar tıklar okuyordu.

Babası birkaç yıl önce ölmüştü. Annesi bir fabrikada çalışıyordu. Büyük ablası Zehra ise,

evin geçimine yardım etmek için komşuların çamaşırlarını yıkıyordu. Evde yalnız başına canı sıkılan B   r Hüseyin, aklına estik  e:

- Ne olur beni okula yazdırın, nasıl olsa okumasını biliyorum'' diye yalvarıyordu.

Oğlunun bu yalvarışlarına dayanamayan annesi, altı ya  ını doldurur doldurmaz onu okula vermeye karar verdi. Yeni    retim yılının başlamasına on beş gün kala, ablası Zehra B   r Hüseyinin elinden tutup mahallenin okuluna götürdü.

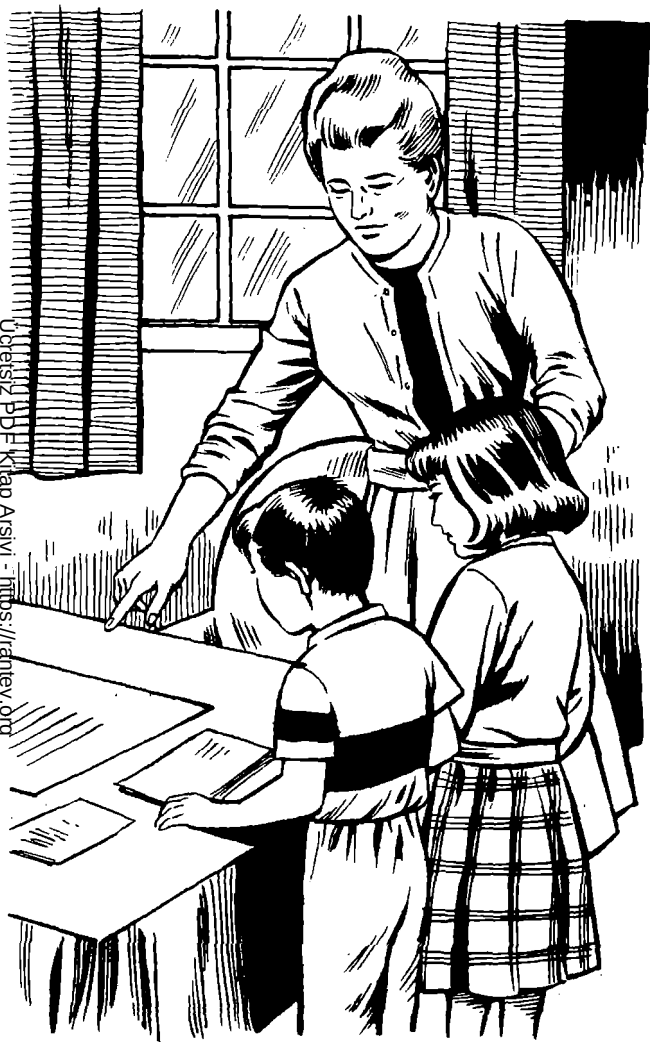
Okulun bahçesi çok kalabalıktı. Bütün   ocuklar velileriyle birlikte gelmişlerdi. Hepsi de iyi giyimli kimselerdi. B   r Hüseyin, çevresini saran kiravatl   beylere ve süslü hanımlara baktıkça ucu delik ayakkabılarından ve ablasının sırtındaki eski elbiselerden utandı.

Zehra, kayıt yaptıran velilerin arasına karışıp sıraya girdi. Hüseyin, ablasının elini sımsıkı tutuyordu. Sıra kendilerine gelince, Zehra elindeki nüfus cüzdanını masada oturan ya  lı bayanın önüne bıraktı. Bu kadın, okulun m  d  resiydi. Beyaz camlı, kocaman gözlüklerinin altından B   r Hüseyini şöyle bir süzdükten sonra:

- Sen ka   yaşındasın bakayım? dedi. .

- Altı ya  ına yeni girdim efendim, diye mırıldandı B   r Hüseyin.

O sırada ablası s  ze karıştı:

- Yaşının küçük olduğunu biliyoruz müdüre hanım, dedi. Ama kardeşim zeki bir çocuk. Daha şimdiden okuma yazmayı biliyor. Ne olur onu kaydedin. Eğer kaydetmezseniz çok üzülecek.

Müdüre hanım, masanın üzerinde duran bir gazeteyi Bücür Hüseyinin önüne doğru itekleyerek:

- Hadi şu başlığı oku da bakalım çocuğum, dedi.

Hüseyin, gazetenin üzerindeki iri yazıları önce içinden heceledi, sonra da yüksek sesle:

-“Okuma yazma seferberliği başladı” diye okudu.

Müdüre hanım şaşırmıştı. Kalkıp Bücür Hüseyinin saçlarını okşadı. Daha sonra yerine oturup:

- Seni kaydetmeyip de kimi kaydedeceğiz? Aferin sana yumurcak, dedi.

Nüfus cüzdanındaki bütün bilgileri, önündeki kocaman deftere geçti. Defterin bir bölümüne de Hüseyinin adresini yazıp ablasına imzalatı. Kayıt işlemi bittikten sonra, Zehra sıkılgan bir ifadeyle:

- Sizinle bir dakika yalnız konuşabilir miyim müdüre hanım? dedi.

Müdüre hanım, daha rahat konuşabilmeleri için onları boş bir odaya götürdü.

- Sizden bir ricam var efendim, diye söze

başladı Zehra. Biz, çok yoksul bir aileyiz. Babamız öldü. Annemiz de bir fabriada çalışıyor. Önlük diktirecek paramız yok. Acaba kardeşim önlüksüz gelse olabilir mi?

Müdüre hanım, önce uzun uzun düşündü. Sonra, Bücür Hüseyin'in bacağındaki yırtık pantolona ve eski ayakkabılara bir göz attı. Daha sonra da, çantasından çıkardığı bir kağıt parçasına birşeyler yazarak Zehra'ya uzattı:

- Kardeşini al, kağıda yazdığım adrese git, dedi. Orada Murat bey diye birisi var. Ona benim selamımı söyle. Size gereken yardımı yapar.

Zehra, müdüre hanıma teşekkür ettikten sonra okuldan çıktı. Hüseyinle birlikte kağıtta yazılı olan adrese gitti. Burası, kocaman bir giyim mağazasıydı. Murat beyi bulup, müdüre hanımın selamını ileti. Adam, durumu anlamıştı. Bücür Hüseyinin boyuna uygun bir okul önlüğü çıkartıp sırtına giydirdi. Tezgahtarlardan biri de, beyaz bir yaka taktı. Bücür Hüseyin, sevincinden uçuyordu. Okulun müdüresini annesi gibi sevmeye başlamıştı.

Artık okullar açılmıştı. Bücür Hüseyin'i tanımayan yoktu. Üzerindeki siyah önlük ve beyaz yakalık, tombul vücuduna çok güzel uymuştu. Okulun bütün öğretmenleri, ondan söz ediyorlardı. Fakat müdüre hanım, diğerlerinden daha çok ilgileniyordu. Annesinin ve ablasının duru-

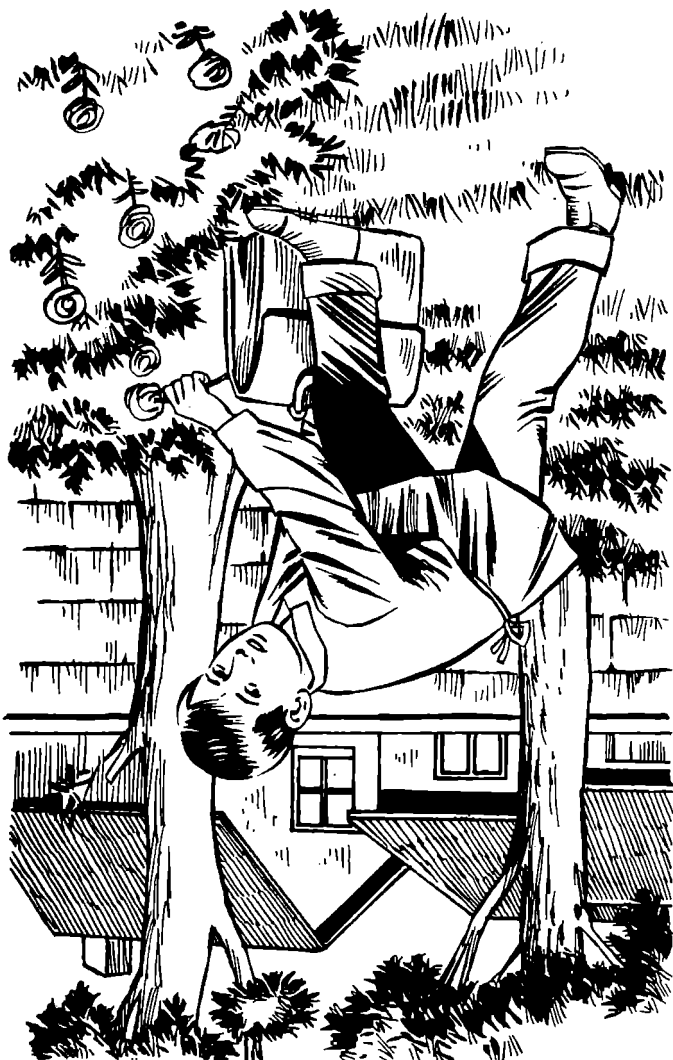
munu soruyordu. Hatta bazan, teneffüs aralarında, diğer çocukların gözüne bakmasın diye, peynirli börek veya dondurma alıp veriyordu. Müdüre hanımın yaptığı bunca iyilik karşısında, Bücür Hüseyin ezilip büzülüyordu.

İlkbahar gelince, bazı öğrenciler kendi sınıflarının öğretmenlerine çiçek getirmeye başladılar. Fakat müdüre hanımın masasındaki vazo hep boş duruyordu. Kimse ona çiçek vermiyordu. Belki yaşlı olduğu için, belki de belli bir öğrencisi bulunmadığı için.

Bücür Hüseyin, bu duruma çok üzülüyordu. Müdüre hanımın vazosunda niçin bir çiçek bulunmasındı? “Bir demet çiçek götürebilirim” diye düşündü. Ama nereden bulacaktı? Diğer çocuklar, ya kendi bahçelerinden yada para verip çiçekçiden satın alıyorlardı. Bücür Hüseyinlerin bir bahçesi olmadığı gibi, çiçekçiye verecek parası da yoktu. Fakat ne olursa olsun, müdüre hanımın vazosu çiçeksiz durmamalıydı. Elbet bir yolunu bulacaktı.

Bir sabah erkenden uyandı. Çantasını alıp sokağa fırladı. Okulün yolu üzerinde görkemli bir bahçe vardı. Duvarından atlayıp içeri girdi. Yeni açmış kırmızı güllerden bir tane koparıp çantasına koydu.

Okula vardığında, daha kimse gelmemişti.

Merdiven basamaklarına çıkıp oturdu. Birkaç dakika sonra, bahçe kapısından müdüre hanım girdi. Bücür Hüseyin onu görür görmez, yerinden fırlayıp yanına koştu:

- Size çiçek getirdim efendim, dedi.

Yaşlı kadın, kırmızı gülü görünce çok duygulandı. Bücür Hüseyin'i yanaklarından öpüp bağrına bastı. Sonra da kulağına eğilip alçak sesle:

- Sağol yavrum, dedi. Çoktan beri hiçbir öğrencim bana çiçek vermemişti. Beni duygulandırdın. Fakat bu çiçeği yabancı birinin bahçesinden kopardığını biliyorum. Sakın bundan sonra yapma emi?

- Ama öğretmenim, siz bana önlük aldınız, dondurma aldınız, peynirli börek aldınız. Bunların karşılığını başka türlü ödeyemezdim.

- Merak etme yavrucuğum. hen sana yine dondurma alacağım, peynirli börek alacağım. Fakat senin çiçek hırsızlığı yapmana gerek yok. Çünkü sen, benim için çiçeklerin en güzelisin.

RASİM'İN RÜYASI

Rasim on iki yaşındaydı. Annesiyle babasını daha küçük yaştayken kaybetmişti. Orman bekçiliği yapan dedesi Haşim efendiyle birlikte yaşıyorlardı. Ormanın ortasında küçük bir kulübeleri vardı.

Rasim, yaşının küçük olmasına rağmen dedesine çok büyük yardımlarda bulunuyordu. Odunları kırıyor, suyu getiriyor, çorbayı pişiriyordu. Pazan, kasabaya gidip haftalık alış-verişi bile kendisi yapıyordu. Çünkü, dedesi

orman bekçisi olduğu için oradan fazla uzaklaşamıyordu.

Ormanın bu kuytu köşesinde, dedesiyle birlikte mutlu bir hayat sürmelerine rağmen Rasim'in bir derdi vardı: Arkadaşsızlık.. Gündüzleri kasabanın okuluna gittiği için can sıkılmıyordu. Fakat hafta tatilleri geldiğinde, orman artık çekilmez oluyordu. Dedesinin ona anlattığı av hikayeleri de sıkıcı olmaya başlamıştı. Rasim bu can sıkıntısından kurtulmak için, civardaki ağaçların tepesine tırmanıp oradaki kuşların yuvalarını bozuyor, bazılarını yakalayıp canlarını acıtiyordu. Bazılarının da yumurtalarını toplayıp koleksiyon yapıyordu. Ama bunları dedesine göstermiyordu. Çünkü dedesi, Rasimin böyle birşey yaptığını görürse, kulaklarını çekip cezalandıracağını söylüyordu. Buna rağmen Rasim, bu huyundan bir türlü vazgeçemiyordu.

Yine bir cumartesi günüydü. Kulübenin yanında bulunan koca çınar ağacının tepesine tırmandı. Ağacın sık yaprakları arasına bir güvercin yuva yapmıştı. Yuvaya yaklaştığı zaman, içinde birşeylerin kıpırdadığını gördü. İyice yaklaşp da bakınca bir de ne görsün? Yumurtadan birkaç gün önce çıkmış, iki tane minik güvercin yavrusu değil mi? Onları alıp götürmek için elini uzattı. Gözleri henüz açılmamış zavallı minik yavrular, annelerinin kendilerine yiyecek

getirdiğini sanarak, küçük yumuşak gagalarını Rasim'in ellerinde dolaştırıyorlardı. Dedesinin kendisini göreceğinden korkan Rasim, yavruları şapkasının içine koyup çınardan aşağı atladı. Sıcak yuvalarından ayrılan yavrular, cıyak cıyak bağırlıyorlardı. Rasim, gizlice kulübenin arkasına dolandı. Yavruları kümesin yanında duran bir sepetin altına koydu. Onlara solucan bulmak için koşarak ormanda kayboldu.

Geri döndüğünde, şaşırıp kaldı: Zavallı anne güvercin, çıglıklar atarak sepetin etrafında dört dönüyordu. Hemen koşarak sepetin yanına gitti. Anne güvercin, yavrularını alabilmek için sanki kendini parçalıyordu. Zavallı hayvanın feryadı karşısında Rasim'in yüreği burkulmuştu. Yavruları yerine koymayı düşündü. Sepeti kaldırdı. Ahh.. O da ne? Yavru-lardan birisi yoktu. Neye uğradığını bilemeyerek etrafına bakınan Rasim, birkaç metre ötede evin kara kedisi Tekir'i gördü. Tekir, kolaylıkla yuttuğu avın mutluluğu içinde bıyıklarını yalıyordu. O zaman Rasim'in gözleri yaşlarla doldu. Büyük bir günaha girdiğinin farkına vardı. O kadar çok üzülmüştü ki, hüngür hüngür ağlamaya başladı. Bir eliyle göz yaşlarını silerken, öbür eliyle de diğer yavruyu sımsıkı tutuyordu. Anne güvercinin çırpınışlarının farkında bile değildi artık.

Akşamleyin dedesine birşey söylemedi.

Yalnız kalan yavruyu yatağının yanına, şapkasının altına koyarak yatağa girdi. Hâlâ için için ağlıyordu. Kara kedinin yediği yavruyu düşünüyordu. Bu düşünceler içerisinde uykuya daldı. Korkunç bir rüya gördü:

Rüyasında, ormanın bütün yabani hayvanları koca bir meydana toplanmışlardı. Hep bir ağızdan “Adalet, adalet...” diye bağışıyorlardı. O sırada jandarma kılığına girmiş iki kurt, Rasim’e doğru yaklaştılar. Rasim kaçmak istedi. Fakat bacakları kıpırdamıyordu. Bağırarak istiyor, ağzı bir karış açıldığı halde sesi çıkmıyordu. Jandarma kılığındaki kurtlar, Rasim’i kollarından yakalayıp bağladılar. Kurtlar, kocaman dişlerini göstererek gülüyorlardı. Rasim’i sürükleyerek kalabalığın ortasına götürdüler. Orman hayvanları, hep bir ağızdan “suçlu geldi” diye bağırdılar. Rasim fal taşı gibi açılmış gözleriyle etrafına bakıyordu.

Meydanın ortasına kocaman bir kürsü yerleştirmişlerdi. Yargıç makamında, yakası kırmızı şeritli, kocaman cübbesiyle ormanlar kralı aslan oturuyordu. Aslanın sağ tarafında, uzun burunlu kurnaz tilki, savcı kılığına bürünmüştü. Kürsünün önünde ise, çeşitli hayvanlardan kurulu jüri üyeleri vardı.

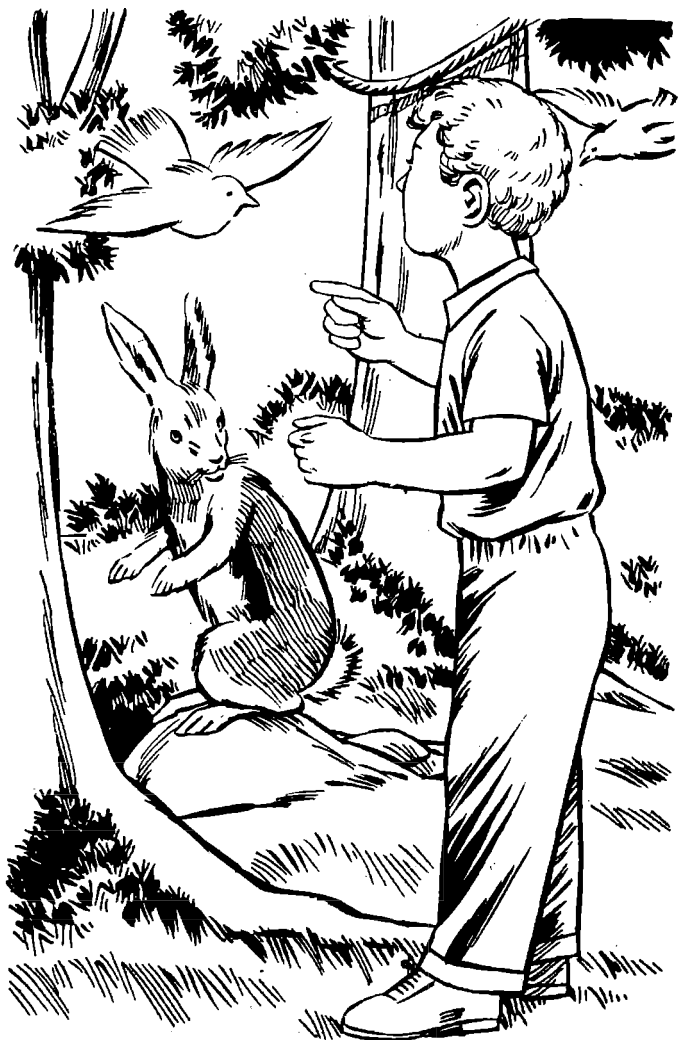
Aslan, elindeki tokmakla kürsüye birkaç vurduktan sonra tilki ayağa kalktı. Sivri bur-

nunun üzerine kocaman bir gözlük yerleştirdikten sonra, önündeki kağıdı okumaya başladı:

“Muhterem yargıç ve sayın jüri üyeleri!” diye söze başladı. “Sanık sandalyesinde oturan řu insan oğluna iyi bakın. Ne kadar masum görünüyor değil mi? Ama bu masum çehrenin altında ne canavar bir ruhun yattığını bilemezsiniz... řu gördüğünüz insan soyu, kendi damlarında şarkı söylemekten başka günahı olmayan, vatandaşımız bayan güvercinin daha yumurtadan yeni çıkmış yavrularını yuvasından indirmiş ve zavallı annenin çığlıklarına aldırmadan kara kediye yem etmiştir. Bundan dolayı sanığın ölümünü talep ediyorum. Durumu jüri üyelerinin takdirine bırakıyor ve hepinizi selamlıyorum.

Tilkinin bu duygulu sözleri karşısında, bütün orman hayvanları etkilenmişlerdi. Jüri üyeleri de Rasim’in idam edilmesine karar verdiler.

Ormanın ortalık yerine, üç bacaklı bir darağacı kurulmuştu. Aęaçtan aşağı halkalı kalın bir ip sarkıyordu. İpin altında bir iskemle duruyordu. Jandarma kılığındaki kurtlar Rasim’i hemen buraya sürüklediler. Rasim’in bacakları tir tir titriyordu. Bağırmak istiyor bağıramıyordu. Onu zorla iskemlenin üzerine çıkardılar. O zamana kadar görmediği garip bir yaratık, halkalı ipi Rasim’in boynuna geçirip iskemleyi altından çekti. Yağlı ip Rasim’in boynuna oturdu. İşte o

sırada bir çatırtı oldu: İp kopmuştu. İpin kopmasıyla birlikte Rasim de korkunç rüyadan uyandı. Kan ter içinde kendini yerde buldu. Yataktan aşağı yuvarlanmıştı.

Bu gürültüye dedesi de uyandı:

- Ne yapıyorsun Rasim? Yataktan mı düştün? dedi.

Rasim bütün olup bitenleri anlattı. Bir taraftan da ağlıyordu. Yatağının yanındaki güvercin yavrusunu da dedesine gösterdi. Dedesi Rasim'in saçlarını okşadı:

- Ağlama artık, dedi. Tanrı sana bir ders olsun diye bu korkunç rüyayı gösterdi. Artık bu yavruyu yerine koy. Tanrı'na da seni bağışlaması için dua et. Bir daha da böyle şeyler yapmayacağına söz ver.

Rasim, dedesinin sözlerine uyarak Tanrı'dan af diledi. Sonra da koca çınara çıkıp, güvercin yavrusunu yerine koydu. Aşağı indiğinde, anne güvercinin sevinç çığlıkları attığını gördü. Kara kedi ise, otların arasına gizlenmiş suçlu gözlerle Rasim'e bakıyordu.

LANETLİ DÜĞÜN

Adil Hoca, ikinci namazını kıldırdıktan sonra ağır ağır caminin kapısını kilitledi. Canı sıkkındı. Köy meydanını yoğun bir davul-zurna sesi dolduruyordu. Düğün vardı. Cebinden çıkardığı küçük bir tarakla sakalını düzeltirken, sesin geldiği tarafa doğru yönelerek mırıldandı:

“Allah’ım sen bu kullarını ıslah et, dedi. Ne ezan tanıyorlar ne mukaddesata saygı. Namaz süresince bile davulu susturmadılar. Bunların başına bir bela gelecek...”

Daha sonra, caminin avlusuna bağladığı eşegini çözdü. Hayvanı yedeğine alıp düğün evinin bulunduğu yere doğru yürüdü. Evin önündeki kalabalık, kum gibi kaynıyordu. Sağa sola yerleştirilmiş olan masaların üzeri rakı şişeleriyle süslenmişti. Yerli ve yabancı misafirler, kadehlerin birini kaldırıp birini indiriyorlardı. Adil Hoca'nın geldiğini gören düğün sahibi, biraz telaşlanır gibi oldu. Çünkü, hocanın içkili düğünlerden hoşlanmadığını çok iyi biliyordu. Onun gönlünü almak ve mazeret uydurabilmek için hocayı yolda karşıladı.

- Buyurun muhterem hocam, dedi. Düğünümüze şeref verdiniz.

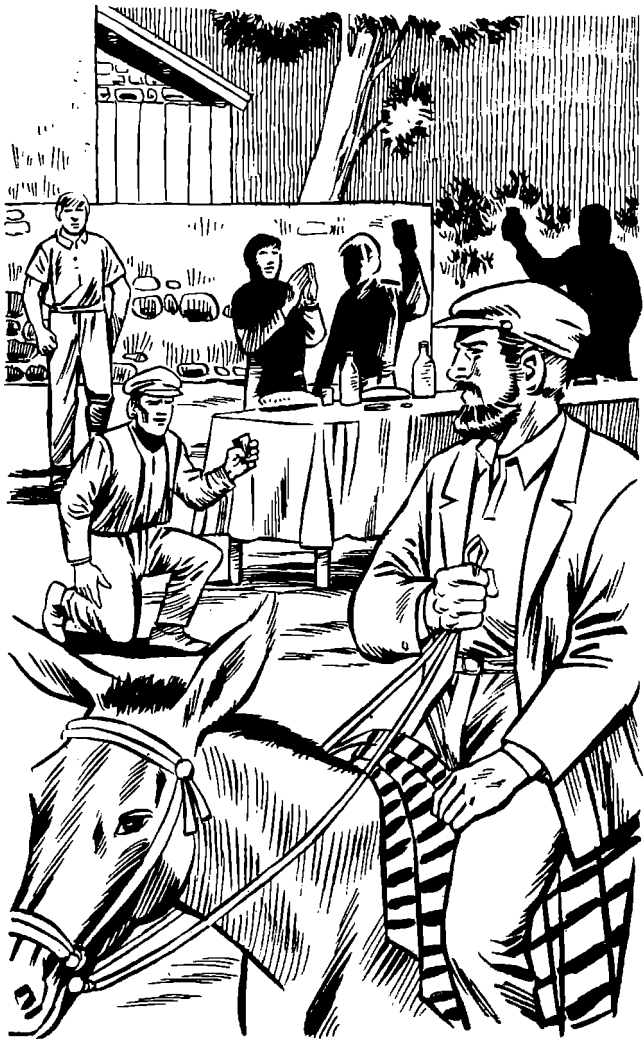
- Böyle düğünün şerefi olmaz, diye çıkıştı Adil Hoca. Davulun zırlıtısından namazı bile doğru dürüst kılamadık. Sizde azıcık olsun Allah korkusu yok mu?

- Kusura bakmayın hocam, inanın bunu hiç düşünemedik.

- Düşünemezsiniz ya... Rakı masasının başında insanda düşünce mi kalır?

Düğün sahibi, ne cevap vereceğini bilemiyordu. Hep susuyordu. Çünkü Adil Hoca haklıydı. Onun konuşmadığını görünce:

- Konuşsana Sadık Çavuş, dilini mi yuttun?" diye devam etti Hoca! "Oğluna kız istemeye gidince "Allah'ın emri Peygamberin kavli".

demedin mi?

- Dedim hocam.

- O halde hani Allah'ın emri? Nerde kaldı Peygamberimizin kavli? Şuraya bir baksana... Her taraf leş gibi rakı kokuyor.

- Ne yapalım hocam, zamane delikanlılarına laf dinletemiyoruz. Bu devirde içkisiz düğün olmaz diyorlar.

- Bu ne mantıksız laf böyle? Düğünde eğlenebilmek için ille de sarhoş mu olmak gerekiyor mu? Sen akli başında bir adamsın Sadık Çavuş... Böyle sözlere nasıl kulak asıyorsun? Bu sarhoşların yüzünden başın derde girecek olsa, düğünün tadı tuzu kalır mı?

- Elbette kalmaz hocam.

- O halde şu rakı denen zıkkımı düğünden kaldır. Unutma ki bütün mel'anetler içki belasındandır. Haydi eyvallah. Ben üzerime düşeni söyledim. Gerisi senin bileceğin iş.

Adil Hoca, eşeğinin sırtına atlayıp düğün evinden ayrıldı. Sadık Çavuş, düşünceli bir halde arkasından bakakaldı. Elinden birşey gelmiyordu. Herkes yeteri kadar sarhoş olmuştu. "Heyyyt" diyerek nâra çekenlerin sesi davul ve zurnayı bastırıyordu.

Delikanlılardan bir kısmı, meydanın başka bir köşesine toplanmışlardı . Kendi aralarında, oyun kurup taklit yapıyorlardı. Okul çağındaki

çocuklarla köy kadınlarının bir kısmı, taklitçileri seyretmek için oraya yığıldılar. Boyu küçük olan çocuklar, oyuncularını daha iyi görebilmek için çevredeki söğüt ağaçlarına tırmanmışlardı. Yaprakların arası serçe sürüsü gibi çocuk doluydu. Delikanlıların yaptıkları komikliği gördükçe şen kahkahalar atıyorlardı.

Taklitçi delikanlıların oyunu bir hayli sürdü. Uzun zamandan beri, davulun ve zurnanın ritmiyle göbek atan sarhoşlar, bu kez de silah atma yarışına kalkıştılar. Kimisi belinden çıkardığı tabancasıyla, kimileri de evlerinden getirdikleri av tüfekleriyle gök yüzüne doğru ateş etmeye başladılar. Ortalığı yanık bir barut kokusu sarmıştı. Her sarhoş, kendi silahının diğerlerinden daha güçlü olduğunu kanıtlamak için yeniden mermi dolduruyor ve atışa devam ediyordu.

O dakikaya kadar rakı masasının başından kalkmayan başka bir sarhoş, ağır ağır yerinden doğruldu. Ayakta zor duruyordu. Yalpalaya yalpalaya meydanın ortasına geldi. Elini beline sokup tabancasını çıkardı. Bir taraftan da bağırıyordu:

“Heyyyt, susturun ulan şu silahları... Silah dediğin böyle olur... Var mı bu silahla boy ölçüşecek babayiğit.”

Sonra tabancanın namlusunu yukarı doğrultup tetiğe bastı. Fakat silah patlamamıştı.

Sarhoş iyice sinirlendi. Mermileri çıkartıp yeniden doldurdu. Bu kez tabancanın ağzını yukarı kaldırmayı unutmuştu. Rasgele ateş ediyordu. Düğün alanındaki kalabalık paniğe kapılmıştı. Korkularından köşe bucak saklanıyorlardı. O sırada ani bir çığlık duyuldu: Sarhoşun attığı kurşunlardan biri, söğüt dalına çıkan çocuklardan birine isabet etmişti. Zavallı çocuk, bir külçe yığını gibi pat diye toprağın üzerine düştü. O minik kalbi artık çarpmıyordu. Ölmüştü.

Düğündeki canlılık ve hareket, birdenbire sönüverdi. Düğünün sahibi Sadık Çavuş, iyice sersemlemişti. Neye uğradığını bilemiyordu. Davul-zurna susmuş, kimsenin ağzını bıçak açmıyordu. Nihayet bu sessizliği bir kadının tüyler ürperten feryadı bozdu. Ölen çocuğun annesiydi bu. Yavrusunu bağrına basarak haykırıyordu:

“Yavrum, Sedat’ım... Lanet olsun böyle düğünlere... Aldılar yavrumu elimden. Lanet olsun... lanet olsun....”

Kadının feryadı ortalığı altüst ederken, düğün halkına yeni bir canlılık gelmişti. Fakat bu canlılık, şaşkınlık ve tedirginlik alametiydi. Çocuğun babası, Sadık Çavuş’un yakasını tutmuş:

“Ulan Sadık Çavuş, anlı şanlı düğün yapacağım diyordun bu muydu ha? Biricik

yavrumu yok ettin.. Muradına erdin mi?... Bunun hesabını vereceksin...” diye bağıırıyordu.

Köyün bazı yaşlıları, onların arasına girmiş çocuğun babasını yatıştırmaya çalışıyorlardı. Sadık Çavuş sanki ölü gibiydi. Gözlerini bir noktaya dikmiş sayıklıyordu: “Bütün mel’aretler içki belasıdır demişti Adil Hoca... Kerameti varmış meğer... Kerameti varmış be hocanın.”

Bu arada, ölüm haberi çoktan kasabaya ulaşmıştı. Bir jip dolusu jandarma indi düğün evinin kapısına. Arkasından, hükümet doktoruyla savcının arabası geldi. Yazılar yazıldı, zabıtlar tutuldu. Başta Sadık Çavuş olmak üzere, çocuğu vuran sarhoşla diğerlerini jipe doldurup götördüler. Düğün evi, matem evine dönüşmüştü. Davul susturuldu, misafirler dağıtıldı.

Birgün önce düğün evini şenlendiren kalabalık, ertesi gün cenazenin yanı başında mezarlığa gidiyordu. Adil Hoca, küçük Sedat’ın tabutunu usulüne uygun biçimde mezara yerleştirdi. Mezarın üzeri kapatıldıktan sonra, halka hitaben bir konuşma yaptı. Bu konuşmasında, içkinin, kumarın, sarhoşluğun, içki düğünlerin ve anlamsız silah yarıştırmının kötülüklerini teker teker anlattı. Ayetten, hadisten örnekler verdi.

“Size bu konuları daha önce cuma namazlarında da anlattım. Fakat hiç biriniz hesaba almadınız,unuttunuz. Ama bu kez başka... Öyle

sanıyorum ki, bu küçük yavrunun mezarını hiç aklınızdan çıkarmıyacaksınız.” diyerek konuşmasını bitirdi.

Bu konuşmayı dinleyenler arasında, küçük Sedat’ın okul arkadaşları da vardı. Henüz on iki-onüç yaşlarındaydılar. Ama günün birinde evlenecek olurlarsa, düğünlerine ne içki ne de silah sokmayacaklardı. Tertemiz yürekleri, daha şimdiden böyle lanetli bir düğünü kabul etmiyordu.

DEĞİRMENDEN GELEN HABER

Yetim Osman, kollarını yana açmış, beton su borularının üzerinde düşmeden yürümeğe çalışıyordu. Yan tarafta, Türk ve rum sınırlarını birbirinden ayıran dikenli teller uzanıyordu. Ara sıra başını yukarı kaldırıp, otlatmaya getirdiği ineklerin yerlerinde durup durmadıklarına bakıyordu.

O sırada birşey dikkatini çekti: Borulardan birini tam ortalık yerinde, bilek kalınlığında bir delik gördü. Bu delik yeni açılmıştı. Hem de

demir bir keskiyle oyularak açılmışa benziyordu. Dikenli tellerin dibinde, birkaç tane de içleri boşaltılmış kağıt torba duruyordu. Çocuk iyice meraklandı. Boruların üzerinden aşağı inip tellerin yanına doğru yaklaştı. Boş kese kağıtlarından birini eline alıp incelemeye başladı. Üzerinde rumca yazılar vardı. Kuşkulandı. Yeniden boruların üzerine çıkıp etrafa bakındı. Görünürlerde kimsecikler yoktu. İnekler, birkaç metre ötede kendi hallerinde geviş getirerek yatıyorlardı. Yetim Osman, boruların üzerine diz çöküp açılan delikten içeri baktı. Su, kendisine özgü, tatlı bir uğultuyla akıyordu. Fakat suyun yüzeyinde, yağlı yeşil bir tabaka oluşmuştu. Çocuk birden ürktü. Elinde duran kağıt torbaya yeniden baktı. İçini korkunç bir öfke doldurmuştu. Hemen ayağa fırladı:

- Namussuz rumlar, diye bağırdı. Yine suyumuza zehir katmışlar. Kara dinli kafirler.

Tam bu sırada, kulağının dibinde bir kurşun vınladı. Nereden geldiğini görememişti. Hemen kendisini yere atıp, karşıdaki fundalıkların arasına doğru koşmaya başladı. Dikenli tellerin gerisindeki rum askeri, hem koşuyor hem de durmadan ateş ediyordu. Onun arkasından gelen başka bir asker:

- Yakala onu Kirkor, diye bağıırıyordu. Sanırım çocuk herşeyi farkettil. Sakın kaçıрма.

Yetim Osman, bir an önce köye ulaşip durumu haber vermek istiyordu. Aksi halde, bütün köylüler zehirli sudan içip ölebilirlerdi. Silahın her patlayışında, kendisini yere atıp korunmaya çalışıyordu. Ne yazık ki, bu yeterli olmadı. Kurşunlardan biri Yetim Osman'ın tam sırtına isabet etmişti. Acı bir feryatla yere yuvarlandı. Fakat amacından vazgeçmek istemiyordu. O haliyle, çalılıkların arasında sürüne süren yoluna devam etmeye başladı. Bu yaralı haliyle köye ulaşamayacağını çok iyi biliyordu. Ama hiç olmazsa, derenin karşısında duran su değirmenine haber ulaştırabilirdi. Öyle de olsa, en az üç yüz metre sürünmesi gerekiyordu. Fakat gücü kalmamıştı. Sürekli kan kaybediyordu. Bir tek umudu kalmıştı: Değirmeni çalıştıran Salim babaya seslenecekti. Bütün gücünü toparlayıp:

- Salim baba, Salim baba..., diye bağırdı.

Ses, derenin karşı yamacına çarpıp yansıdı. Osman'ın peşine düşen rum askerleri, bu sırada dikenli telleri yeni geçmişlerdi. Çocuğun yaralandığını bildikleri için, artık ateş etmiyorlardı. Fakat peşini de bırakmak istemiyorlardı. Her geçen dakika, ona biraz daha yaklaşıyorlardı.

Değirmenci Salim baba, Osman'ın sesini işitmişti. Çünkü, o sırada duvarın dibindeki gölgeye oturmuş dinleniyordu. Sesi duyar duymaz yerinden fırladı. Hemen değirmenin arkasına

dolanıp, sesin geldiği tarafa baktı. Güneş karşıdan vurduğu için, önce birşey göremedi. Elini gözlerinin üzerine siper edip bakınca, karşı yamaçta on iki yaşlarında bir çocuğun sürünerek değirmene doğru yaklaştığını gördü. Başının dertte olduğunu anlayıp, ona doğru koşmak istedi. Fakat bu sırada, Osman'ın peşine düşen eli silahlı rum askerlerini gördü. Onlara gözükmemek için, yeniden değirmenin arkasına saklandı. Olup bitenleri oradan görebiliyordu.

Zavallı Osmancığın her tarafı kana bulanmıştı. Artık ne kollarında, ne de bacaklarında sürünecek hal kalmamıştı. Gözlerinin önü kararıyordu. Değirmene su taşıyan kanalın tam kenarına gelmişti. Değirmencinin kendisini duymadığını düşünerek, son bir umutla “Salim baba” diye bağıracak oldu fakat, başı önüne düşüp oracığa yığıldı. İleri doğru uzanan elleri suyun içine battı. O zamana kadar elinde sımsıkı tuttuğu boş zehir torbası, gevşeyen parmaklarının arasından kayıp suyun aktığı yöne doğru yüzmeye başladı.

Rum askerleri, birkaç saniye sonra Osman'ın bulunduğu yere ulaşmışlardı. İçlerinden biri, zavallı çocuğun sarışın saçlarından tutup yukarı kaldırdı. Daha sonra, insafsız bir biçimde yere bıraktı. Yanındakine dönüp:

- Gebermiş, dedi. Artık endişelenecek birşey

yok. Yarına kalmaz, diğlerleri de zehirlenip gebe-recekler. Birisi bizi görmeden hemen buradan gidelim.

Değirmenci Salim baba, iki rum askerinin yeniden dikenli tel örgülerin ötesine geçtiğini görünce, saklandığı yerden çıkıp çocuğun yanına koştı. Kana bulanmış sarı saçları alına yapışmıştı. Değirmenci, parmaklarının ucuyla onları kenara çekti. Köyün sığır çobanlığını yapan Yetim Osman'ı hemen tanıdı.

- Kara dinli çorbacılar sana da mı kıydı Osmanım? dedi. Niçin yaptılar bunu niçin?

Yaşlı adam, hüngür hüngür ağlıyordu. Gözlerinden akan yaşlar, ak sakalından süzölüp düğmeleri açılmış kılıklı bağrına dökölüyordu. Biraz sonra, Yetim Osman'ı kucağına alıp suyun kenarını izleyerek değirmene doğru yürümeye başladı. Değirmene birkaç adım kalmıştı ki, suyun üzerinde bir kağıt dikkatini çekti. Yaklaşıp baktı: Biraz önce Yetim Osman'ın elinden düşen boş zehir torbasıydı. Salim baba, müthiş bir korkuya kapıldı. Rum askerlerinin Osman'ı niçin bu hale soktuklarını hemen anlamıştı.

Zaman kaybetmeden, değirmenin ahırına indi. Atını eyerleyip dışarı çıktı. Daha sonra, duvarın dibine bıraktığı küçük cesedi özenle atın sırtına yerleştirdi. Bir taraftan da:

- Kara dinli kafirler, bütün köyü zehirleye-

cekler, bir an önce yetişmeliyim, diye mırıldanıyordu.

Atı yedeğine alıp köye doğru yürümeye başladı. Yıldırım gibi gidiyordu. Köye yaklaştığında gün batmak üzereydi. Salim babanın bir çeşetle köye döndüğünü görenler, hemen köy meydanını doldurdular. İhtiyar değirmenci, olup bitenleri tek tek anlattı. Kadınli erkekli bütün köy, hüngür hüngür ağlıyordu.

Muhtar, köy bekçisiyle haber salıp, zehirden arınıncaya kadar hiçbir kimsenin çeşmelerden su almamasını duyurdu. Daha sonra da, en yakın jandarma karakoluna gidip durumu haber verdi.

Ertesi gün, Yetim Osman'ın cenazesi büyük bir kalabalıkla toprağa verildi. Cenazede hazır bulunan karakol komutanı, halkın göz yaşlarını dindirmek için kısa bir konuşma yaptı:

“Arkadaşlar, dedi. Ağlamanıza gerek yok. Çünkü o şehit oldu. Allah'ın izniyle şu anda ruhu cennettedir. Biz Türkler, tarih boyunca ölümden korkmadık. Osman bizim son şehidimiz değildir. Fakat rum kafirlerinin bu yaptıkları da yanlarına kalmayacaktır.”

Komutanın konuşmasından sonra, Yetim Osman'ın mezar taşına şunları yazdılar:

“Bu mezarda, kanı pahasına koca bir köyü zehirlenmekten kurtaran küçük şehit, Yetim Osman yatmaktadır. Ruhuna Fatiha...”

TAVUKÇU

Eylül ayının sonlarıydı. Birgün Toraman'ın Sami ile birlikte karar verdik: Otlattığımız kuzuları birbirine katıp, Kızlar Pınarı'na kadar gidecektik. Önce, Kurt Bayırındaki tarlaları dolaştık. Otlar çok güzeldi. Dizlerimize kadar uzanıyordu. Hatta bazı yerlerde, otların boyu kuzuları bile kaybediyordu. Hayvanların karınlarını doyurabilmek için köşe bucak dolaşıyorduk. Çünkü ninem, birkaç kez azarlayıp paylamıştı:

“Şu zavallı hayvanların karınlarına bak, diye

bağırmişti. Bir tutam ot yemişe benziyorlar mı? Oyundan başka birşey düşünmüyorsun. Ağzı dili olmayan bu biçare yaratıkları hiç aklına getir-miyorsun. Allah'tan kork. Onları aç susuz bıraktığın için, yarın ahirette senin yakana sarılıp davacı olacaklar. Hayvanlarına merhamet göstermeyene Allah da merhamet göstermez.”

Ninemin bu sözlerini hatırladıkça hayvanları daha güzel yerlerde otlatmaya çalışıyordum.

Öğleye doğru sıcak iyice bastırdı. Aşağı yukarı saat on ikide, Kızlar Pınarının karşısındaki tepeye vardık. Tepenin eteğinde iki kocaman zerdali ağacı vardı. Toraman'ın Sami, kuzuları alıp götürdü.

Oğlak derisinden yapılmış dağarcıklarımızı açıp azıklarımızı çıkardık: Domates, yeşil biber, soğan, haşlanmış yumurta ve çökelek.

Ben, ortalık yere bir yufka ekmek koyup, belimden çıkardığım küçük çakıyla domatesleri ekmegin üzerine doğradım. Sami, tuz çıkınıni çözdü, yumurta ve soğanları soydu. Rahatlaya-bilmek için, ceketlerimizi çıkartıp ağacın dalına astık. Daha sonra hareketli bir yemek başladı. Güle konuşa karnımızı doyurduk. Öbür ağacın altında dinlenmekte olan kuzuların dünyadan haberleri yoktu. Başlarını birbirlerinin karnına dayayarak uyumaya çalışıyorlardı.

Benim niyetim, yemekten sonra biraz uyu-

maktı. Ama Toraman'ın Sami, ille de çamurdan oyuncak yapalım diye tutturdu. Birlikte, pınarın alt kısmındaki sulak yere oturduk. Ellerimizi bataklığa daldırıp, bir miktar kırmızı çamur çıkarttık. Tıpkı annemin mantı keserken yaptığı gibi, çamurun içerisine biraz kuru toprak koyarak iyice yoğurduk. Ellerimize yapışmayacak kıvama gelince de oyuncaklarımızı yapmaya başladık. Toraman'ın Sami beş on tane küçük deve yapıp ardardına dizdi. Çayır otlarından yular yaptı ve hepsini birbirine bağladı. Develerin en önüne de uzun kulaklı bir eşek yerleştirdi.

- Bunlar benim dedemin Kervanı, dedi. Daha doğrusu, dedemin babasının böyle bir kervanı varmış. Uzaklardan tuz getirip satarmış.

Ben de kendi babamın mesleğine uygun birşey yapmak istedim. Önce kubbeli bir cami yaptım. Yanına da kocaman bir minare diktim. Müezzinin ezan okuyacağı yeri bile özenle oyarak süsledim. Sonra elime bir çalı parçası alıp, caminin dış yüzeyini zikzaklı çizgilerle nakışladım. Daha sonra da yere yüzükoyun uzanıp, yaptığım oyuncağı hayranlıkla seyretmeye başladım. Başımı yukarı kaldırdığımda, köy yolunun ufukla birleştiği yerde iki karartı gördüm. Bize doğru yaklaşıyorlardı. Dirseğimle Sami'yi dürttüm:

- Baksana, bu tarafa doğru gelenler var.

Sami, gözlerini şöyle bir kısarak baktıktan

sonra:

- Herikli köyün adamları, diye karşılık verdi. Kasabaya üzüm satmaya gidiyorlar. Baksana, eşeklerin sırtında küfeler var.

- Acaba buradan geçerken bize birer salkım üzüm verirler mi dersin?

- Kim bilir? Belki verirler.

İki karartı yanımıza iyice sokulunca, yanıldığımızı anladık. Ne Sami'nin söylediği gibi Herikli köyün adamlarıydı, ne de üzüm satmaya gidiyorlardı. Tavukçu Hacı Kadir'le oğluydu bu gelenler. Eşeklerin sırtında da üzüm küfesi yerine ikişer adet büyük sandık vardı. Öndeki eşeğe Hacı Kadir kendisi binmişti. Sandıkların ön yüzü, iri delikli pencere telleriyle kapatılmıştı. Bize yaklaştıkça, horoz sesleri ve tavuk gıdıklamaları arttı. Hayvanlar, sandığın çatlak kısımlarından kırmızı ibikli başlarını dışarı çıkartmış çevreyi seyrediyorlardı. Oğlunun bindiği eşekte ise, bakır ve aliminyumdan yapılmış mutfak eşyalarıyla dolu diğer iki sandık vardı.

Hacı Kadir, her sonbahar mevsiminde, kasabadan getirdiği mutfak eşyalarını çevre köylerde dolaştırarak satardı. Karşılık olarak da, ya bir horoz yahut da bir tavuk alırdı. Çünkü köylüler, ürünlerinin hepsini satamadıkları için peşin para darlığı çekerlerdi. Kümes hayvanlarıyla değiş-tokuş yapmak daha kolaylarına

geliyordu.

Hacı Kadir, pınarın başına gelince, eşeğini durdurup aşağı indi. Bizim pınarın yanında oyandığımızı görünce:

- Selamün aleyküm delikanlılar, dedi.

Biz hiç sesimizi çıkarmadan aval aval bakı yorduk. Özellikle sandıklardan başını sarkıtan rengarenk tavuklar dikkatimizi çekmişti.

- Ulan kerataalar, diye gürledi Hacı Kadir. Selam verdik duymadınız mı? Selam Allah'ın kelimidir. İnsan "Aleyküm selam" demez mi?

Biz utancımızdan kıpkırmızı olmuştuk. Sıkılğan ve çekingen bir sesle "Aleyküm selam" diyebildik.

Daha sonra Hacı Kadir, ceketini ve şapkasını çıkartıp eşeğin üzerine bıraktı. Kollarını sıvayıp pınardan abdest aldı. Bu arada oğlu, tavukların hava alması için, sandıkların kapaklarını açıp hayvanları serbest bıraktı. Fazla uzaklara kaçmasın diye, herbir tavuğun ayağına ağır birer demir parçası bağlamışlardı. Hacı Kadir, arka cebinden çıkardığı mendille kurulanmaya çalışırken iyice yanımıza sokuldu.

- Ooo, dedi, çok güzel oyuncaklar yapmışsınız. Bu camiye hanginiz yaptı?

- Ben, diye atıldım.

- Çok güzel, ama bu caminin kiblesi yanlış.

Sonra yanımıza çömeliş, çamurdan yaptığım

camiyi temelinden kaldırıp hafifçe güneye doğru çevirdi.

- İşte böyle koyacaksın, tamam mı?

- Tamam, diye başımı salladım.

- Cami yapmasını bildiğinize göre, namaz kılmasını da biliyor musunuz?

- İki kere kıldım, dedim.

- Ya sen?

Toraman'ın Sami, gözlerini yere dikerek omuzlarını salladı: "Ben daha namaz kılmayı öğrenmedim ki."

- Zararı yok, dedi Hacı Kadir. İrfan abinizle birlikte abdest alında birlikte namaz kılalım. Hem bu arada öğrenmiş olursunuz.

Hacı Kadir'in oğlu, bize güzel bir abdest aldirtti. Daha sonra, yemek yediğimiz zerdali ağacının gölgesinde toplu namaz kıldık. Onlar tavukları toplayıp yola koyulurken, biz de kuzuları kaldırıp köyün yolunu tuttuk. O gün kuzuların karnı çok iyi doymuştu. Davul gibiydiler. Ninem çok sevindi. "Aferin, dedi. İşte hergün böyle olmalı!" Hacı Kadir'in bize namaz kıldırıldığını ona söyleyince çok duygulandı. Beni bağrına basıp öptü:

- Çok sevindim, Allah devam ettirsin evladım." diye dua etti.

ÇOCUKLARA HİKÂYELER DİZİSİ :

- 1 — YUNUS'UN ÇİÇEKLERİ
- 2 — DEVLET AĞACI
- 3 — BAŞINI VERMEYEN ŞEHİD
- 4 — BİR BAYRAM SABAHI
- 5 — CAMBAZHANE MERAKI
- 6 — DEĞİRMENDEN GELEN HABER
- 7 — YASEMİN'İN DÜNYASI
- 8 — ÜÇ NASİHAT
- 9 — İBİBİK YUVASI
- 10 — GÜL AHMET

Bu Çocuk Hikâyeleri :

Milli Eğitim Bakanlığı Talim ve Terbiye Kurulu Başkanlığının 7.9.1989 tarih ve 4201 sayılı kararıyle İlk ve Ortaokul öğrencilerine tavsiye edilmiştir.

Baskı : EMEL MATBAACILIK SANAYİİ
Tel. : 118 34 96 - 125 78 09 - ANKARA

KDV. Dahil Fiyatı
1750 TL.